

Arrest

nr. 79 961 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (eerste verzoekende partij), X (tweede verzoekende partij), X (derde verzoekende partij) en X (vierde verzoekende partij), die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 25 januari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 11 april 2008 een asielaanvraag in. Op 15 april 2010, 21 april 2010 en 6 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze weigerde opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoekers bij arrest nummer 56 888 van 28 februari 2011.

1.3. Verzoekers dienden op 26 september 2011 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 5 januari 2012 verklaarde de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Op 25 januari 2012 werden verzoekers in kennis gesteld van deze beslissing.

Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn Identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkenen leggen bij hun aanvraag een paspoort voor op naam van [A. M.] uitgereikt op 25.06-1997 en geldig tot 25.06.2007. Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de Indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van Indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van Identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard {Art 9ter §2 en §3 - 2°}. Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen - fax: 02 274 66 11). Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals Ingevoegd WJ het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 Juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).(...)"

1.5. Samen met de in punt 1.4. bedoelde beslissing worden vier bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) betekend. Zij vormen de tweede bestreden beslissing, op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpen verzoekers op: *“Schending van artikel 9 ter par. 3, 2° lid Vreemdelingenwet juncto artikel 3 par. 1 van de wet dd 16 juli 2004 schending artikel 62 Vw juncto schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht conform artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991, schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht - kennelijk onredelijke beslissing.”*

Verzoekers citeren de motivering van de eerste bestreden beslissing, houden een theoretische uiteenzetting over de formele en de materiële motiveringsplicht, citeren artikel 9 ter, §2, van de Vreemdelingenwet en betogen vervolgens als volgt:

“Verzoekers kunnen voor hun verweer verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 juni 2009 gekend onder het nummer 28.898 van de tweede kamer.

In deze zaak werd er door verzoeker een oud vervallen paspoort voorgelegd afkomstig van de toenmalige Sovjet-Unie. In casu ging het aldaar om een onderdaan van Oekraïne van Poolse afkomst. In huidige zaak gaat het duidelijk om personen uit Armenië. Het staat tevens vast dat de verwerende partij nooit of te nimmer de nationaliteit van verzoekers heeft betwist. Ook het commissariaat generaal heeft nooit getwijfeld omtrent de nationaliteit van verzoekers. Uit het geheel van omstandigheden, inclusief het administratief dossier, die de verwerende partij dient na te zien en te bestuderen om tot een beslissing te komen, kan er niet getwijfeld worden dat verzoekers van Armeense nationaliteit waren en op heden nog steeds zijn. Verzoekers zijn duidelijk en stellen dat artikel 9 ter Vw voorschrijft Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument. Het weze duidelijk dat een vervallen paspoort nog steeds een identiteitsdocument is. Bovendien gaat artikel 9 ter Vw verder in paragraaf 2 dat stelt: bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden ;

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. Hierbij komt temeer dat indien verwerende partij het vervallen paspoort niet als identiteitsdocument aanvaard het wel als een bewijselement kan worden aanvaard omdat hij voldoet aan de bepalingen van paragraaf 2. Hun vervallen paspoort bevat de naam, geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van verzoekers, het is uitgereikt door de bevoegde overheid. Het document laat toe de fysieke band vast te stellen en het is niet opgemaakt op loutere vermeldingen van verzoekers zelf. Derhalve is de wet duidelijk en derhalve is een oud vervallen paspoort mogelijk. Het probleem stelt zich dat verwerende partij het document niet aanvaardt omdat het onmogelijk is om de zogenaamde 'actuele' nationaliteit van verzoekers te bevestigen. Hierop antwoorden verzoekers dat de kennis van de correcte, actuele nationaliteit inderdaad van essentieel belang is aangezien de verwerende partij, in het kader van de aanvraag overeenkomstig artikel 9 ter Vw, in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land van herkomst van verzoekers. Hierbij wijzen verzoekers de aandacht op het feit dat de toepassing van artikel 9 ter Vw gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9 ter Vw indient en hij een identiteitsdocument neerlegt en een medisch getuigschrift aangaande de ziekte indient, dient zijn aanvraag conform artikel 9 ter Vw ontvankelijk te worden verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk.

Het weze aldus duidelijk dat het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst, in de gegrondheidsfase dient te gebeuren. Nergens uit de wet blijkt dat de

voorwaarde dat verzoekers hun actuele nationaliteit dienen te bewijzen opdat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter Vw ontvankelijk kan worden verklaard. Verzoekers zijn van oordeel dat de bestreden beslissing een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet door te vereisen dat verzoekers in gebreke blijven een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus ene sluitend bewijs van identiteit te leveren, alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat ze de actuele nationaliteit nodig hebben in de tweede fase van het onderzoek. De bestreden beslissing stelt: tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Hiermee is het duidelijk dat verwerende partij zich inlaat in de gegrondheidsfase en dus niet met de ontvankelijkheidsfase. Het weze duidelijk dat de gegrondheidsfase dient te worden beoordeeld door de dokter deskundige en dus niet door de administratie zelf. Artikel 9 ter Vw wordt geschonden. Het middel is gegrond.

Verzoekers verzoeken tevens tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel tot het grondgebied hen aflevert is als accesorium bij de onontvankelijkheidsbeslissing.

Gezien het duidelijk staat dat deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 5 januari 2012 een schending uitmaakt van artikel 9 ter Vw en aldus nietig verklaard wordt dient tevens de bijzaak bij deze beslissing te worden vernietigd. De bestreden beslissing dd. 5 januari 2012 stelt uitdrukkelijk: Bijgevolg verzoek ik U door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB 8 oktober 1981 Vb aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de machtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de 30 dagen na kennisgeving. Bijgevolg is het duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25 januari 2012 enkel en alleen zijn bestaansrecht heeft door de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 5 januari 2012. Het is een algemeen rechtsprincipe dat bijzaak de hoofdzak volgt. Bovendien kan de dienst vreemdelingenzaken niet zomaar stellen dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten om gevaar van schending van artikel 3 EVRM. Verzoekers hebben een aanvraag artikel 9 ter Vw gedaan waarbij zij aldus duidelijk stellen dat zij niet terugkunnen keren naar hun land van herkomst op gevaar van een vernederende of onmenselijke behandeling en dit door de ziekte. Derhalve dient om schending van artikel 3 EVRM te voorkomen een onderzoek te worden gedaan naar de aandoening van verzoekers. Bijgevolg dient tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25 januari 2012 te worden vernietigd.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoekers in de toelichting bij hun middel niet uiteenzetten om welke reden zij 'artikel 3 §1 van de wet dd. 16.07.2004' geschonden achten. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekers slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basisdaarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekers door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Verzoekers menen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie ten onrechte heeft geoordeeld dat de actuele nationaliteit, als constitutief element van de actuele identiteit, niet kan worden vastgesteld aan de hand van vervallen paspoorten. Zij menen dat 'uit het geheel van de omstandigheden niet kan getwijfeld worden dat verzoekers van Armeense nationaliteit waren en op heden nog steeds zijn'. Zij menen verder dat het vereisen van het voorleggen van het bewijs van de actuele nationaliteit het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag zou betreffen en dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt aan de wet door dit als een ontvankelijkheidsvereiste te stellen. De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen. Betreffende de vermeende schending van de artt. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, alsook art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers' inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verwerende partij gelden dat: het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele

gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden. De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers' aanvraag op grond van art. 9ter onontvankelijk is. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief. De gemachtigde heeft terecht geoordeeld dat verzoekers door enkel een vervallen paspoort voor te leggen hun actuele nationaliteit niet hebben aangetoond. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). De verwerende partij laat gelden dat art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 29 december 2010 het volgende bepaalt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 5°

Onder deze 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als "constitutief element van identiteit",

De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art. 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond. Volledigheidshalve verwijst de verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.";

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de ACTUELE nationaliteit van essentieel belans is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (R.v.V. nr. 58.204 van 21.03.2011)

Door de verzoekende partij werd bij haar aanvraag een paspoort voorgelegd dat reeds uitgegeven werd op 25.06.1997 en sinds 2007 (meer dan 4 jaar) vervallen is.

Nochtans moet de aanvraag van verzoekers gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van de identiteit blijken op grond van art. 9ter §2, 1° en 9ter §3, 2° van de Vreemdelingenwet. In casu bewijst het vervallen paspoort dat verzoekers voorbrengen NIET de actualiteit van de nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat nationaliteit betreft.

« Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken -(...)- is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij haar actuele nationaliteit heeft aangetoond. » (R.v.V. nr. 70 917 van 29 november 2011)

Indien de betrokkene zijn identiteit niet aantoont dient de gemachtigde in toepassing van art. 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 28.898 dat reeds dateert van 19.06.2009, vermits artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de wet van 29.12.2010 is gewijzigd. Derhalve kunnen verzoekers niet verwijzen naar rechtspraak daterend van voor deze wetswijziging om aan te tonen wat de voorwaarden zijn die door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gesteld worden.

De verwerende partij verwijst naar volgende zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden te eisen dat hij zijn identiteit aantoont en hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit — zijnde een constitutief element van zijn identiteit — dient aan te tonen.

(...)

De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde stuk niet bleek dat haar paspoort nog geldig was — waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfplaatsen van eerste verzoekster sindsdien - is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van eerste verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekers lieten verder ook na aan de hand van andere bij hun aanvraag gevoegde

bewijsstukken verweerder duidelijkheid te verschaffen inzake de actuele nationaliteit van eerste verzoekster. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat zij de actuele nationaliteit van eerste verzoekster hebben aangetoond.

Met betrekking tot de door verzoekers aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hen geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. Verzoekers kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 28 898 van de Raad. aangezien dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nummer 209.878 van 21 december 2010.

Het feit dat in de memorie van toelichting bij de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Uit §2 van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet steeds moeten aangetoond worden. Zoals reeds gesteld is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een paspoort dat, blijkens de voorgelegde stukken, reeds verscheidene jaren niet meer geldig is niet toelaat de actuele nationaliteit van de houder ervan vast te stellen, indien niet tevens andere, aanvullende, bewijsstukken worden aangebracht.

Inzake de bewering van verzoekers dat verweerder een voorwaarde toevoegt aan de wet, door aan te geven dat, een vreemdeling die om medische redenen tot een verblijf wenst gemachtigd te worden zijn "actuele" nationaliteit dient aan te tonen, moet worden geduid dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een actuele nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet vaststaat, kan door verweerder immers niet voldaan worden aan de door de wetgever gestelde vereiste dat hij, bij het onderzoek ten gronde, "de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst" dient te onderzoeken.

Voorts moet worden herhaald dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat wanneer een aanvraag van een vreemdeling om, in toepassing van voormelde bepaling, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden niet op ontvankelijke wijze werd ingediend er een onderzoek van de medische situatie van de aanvrager moet worden uitgevoerd. Een onderzoek ten gronde is slechts vereist indien de aanvraag op ontvankelijke wijze werd ingediend.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt of artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

(...)

3.3.5. Door toe te lichten dat geen verwijderingsmaatregel mag uitgevoerd worden ten aanzien van een vreemdeling die aangevoerd heeft ernstige medische problemen te hebben tonen verzoekers in voorliggende zaak geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing omvat namelijk geen verwijderingsmaatregel en verhindert verzoekers ook niet om een degelijk onderbouwde aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen.

Een miskennis van deze verdragsbepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.6 Uit de gegevens van liet dossier en uit wat voorafgaat blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, na een zorgvuldig onderzoek van de door verzoekers ingediende aanvraag en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond. " (R.v.V. nr. 73.696 dd. 20.01.2012)

Verzoekers voorgehouden schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoekers stellen tenslotte dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten, als 'accessorium' van de beslissing m.b.t. de aanvraag op grond van artikel 9ter, dient te worden vernietigd. Zij menen tevens dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden als zij het grondgebied dienen te verlaten. Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor

de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. *N. t. Verenigd Koninkrijk*. § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door *D. vs. The United Kingdom* werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support." *Vrije vertaling*: "slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning." Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.V.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van hun bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011) In casu geven verzoekers bovendien niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu zij ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I)”, dat in werking trad op 10 januari 2011, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

2.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “*Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof*” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

2.6. De vaststelling in de eerste bestreden beslissing “*Betrokkenen leggen bij hun aanvraag een paspoort voor op naam van A.M., uitgereikt op 25.06.1997 en geldig tot 25.06.2007*” vindt steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoekers op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.4. bedoelde aanvraag een Armeens paspoort van eerste verzoekende partij overmaakten waarvan de geldigheidsduur afgerond sedert 4 jaar verstreken was.

2.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of eerste verzoekende partij met een vervallen Armeens paspoort nog steeds haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het vervallen paspoort van eerste verzoekende partij niet aanvaardt omdat “*Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort [...] slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit [levert] tot de vervaldatum.*” Uit de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat deze onderhevig kan zijn aan wijziging. Verwerende partij is van oordeel dat “*uit de finaliteit van de procedure*” volgt dat op de aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen “*de last van actuele bewijsvoering (...) rust*” en dat het “*hem toe(komt) bij de indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.*” De verwerende partij wijst er in de eerste bestreden beslissing op dat slechts bij het bewijs van de actuele nationaliteit kan worden overgegaan tot “*de medische appreciatie (...) met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.*”

2.9. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.10. Op grond van het gestelde in artikel 9 ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het “*bewijselement*” onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief te worden beantwoord.

2.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 2.6. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

2.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878, waarbij het door verzoeker aangehaalde arrest van de Raad van 19 juni 2009 vernietigd werd).

2.13. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al is het inmiddels vervallen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Het komt de Raad voor dat in deze een onderscheid gemaakt moet worden tussen een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is en een verstreken paspoort van een natie die niet langer bestaat. Het arrest van de Raad van 21 maart 2011 dat door de verwerende partij wordt aangehaald in haar nota heeft betrekking op een verstreken paspoort van een niet langer bestaande staat, namelijk de USSR en kan niet vergeleken worden met het geval van eerste verzoekende partij die een verstreken paspoort overlegt van een nog steeds bestaande staat, namelijk Armenië.

2.14. Voor wat betreft de Armeense nationaliteit van eerste verzoekende partij die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoekers zich beriepen in hun in punt 1.3. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad net als verzoekers vast te stellen dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing elementen waren die twijfels deden rijzen over de actuele Armeense nationaliteit van eerste verzoekende partij. Noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier, waarin zich onder meer de in punt 1 vermelde asielbeslissingen bevinden, blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Armeense nationaliteit van eerste verzoekende partij in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van eerste verzoekende partij die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te motiveren dat eerste verzoekende partij haar identiteit niet aantoonde zoals vereist bij artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet en op grond hiervan te concluderen dat verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

2.15. De vaststelling in de eerste bestreden beslissing *“De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure”* en de opmerkingen van de verwerende partij in haar nota *“Onder deze ‘constitutieve bestanddelen van de identiteit’ dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan”* en *“De voorbereidende werkzaamheden staan toe dat onder het gewijzigde art.9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden verstaan dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond”*, vinden geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en staan haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort

kan voorgelegd worden en waarin ook te lezen valt *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.”* (cf. de in punt 2.5. geciteerde passages). Voor wat betreft een door de verwerende partij in haar nota aangehaald andersluidend arrest van de Raad, dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. Verzoekers kunnen dan ook gevolgd worden wanneer ze in hun verzoekschrift betogen: *“Nergens uit de wet blijkt dat de voorwaarde dat verzoekers hun actuele nationaliteit dienen te bewijzen opdat hun aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 ter Vreemdelingenwet ontvankelijk kan verklaard worden.”* Verzoekers kunnen concluderend dan ook gevolgd worden in hun stelling dat door het verstreken paspoort in casu niet te aanvaarden en hun aanvraag onontvankelijk te verklaren, artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet eveneens geschonden werd.

2.16. De eerste bestreden beslissing klemmt des te meer aangezien uit het administratief dossier blijkt dat een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging die verzoekers in juni 2009 hadden ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dit voor een aandoening van tweede en derde verzoekende partij, die deel uitmaken van de familie van eerste verzoekende partij en waarbij zij zich ook baseerden op hun Armeense nationaliteit en een gelijkaardig Armeens paspoort overmaakten, geldig respectievelijk van 25 juni 1997 tot 25 juni 2007 en van 24 juni 1997 tot 24 juni 2007, in maart 2011 ongegrond werd bevonden, waarbij nagegaan werd of de nodige zorgen voor hun aandoeningen beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Het enig middel is in de aangeduide mate gegrond voor zover het wordt aangehaald tegen de eerste bestreden beslissing. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.17. Voor wat verzoekers grieven gericht tegen de tweede bestreden beslissing dient de Raad op te merken dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden in hun kritiek dat de tweede bestreden beslissing *“enkel en alleen zijn bestaansrecht heeft door de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 5 januari 2012.”* De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekers vast te stellen en steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij hun aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers, minstens tonen zij dit niet aan.

2.18. Waar verzoekers met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een schending opwerpen van artikel 3 EVRM omdat de aandoening van eerste verzoekende partij niet onderzocht werd, gaan verzoekers eraan voorbij dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel indien de aanvraag ontvankelijk verklaard wordt zal er in een tweede fase worden nagegaan of de medische aandoeningen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Het zou een schending uitmaken van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet mocht de verwerende partij in het geval dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, toch de medische aandoeningen ten gronde onderzoeken (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.586).

2.19. De Raad stelt voorts vast dat de eerste bestreden beslissing stelt: *“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaaft zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij er in het licht van artikel 3 EVRM zorg voor draagt dat een vreemdeling geen uitvoering dient te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten indien zijn medische situatie dit niet toelaat. Dit veronderstelt een aanvraag van de betrokkenen.

Ter terechtzitting blijkt dat niet dat verzoekers een dergelijke aanvraag tot verlenging van de uitvoerings-termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, hebben ingediend derwijze dat een gebeurlijke schending van artikel 3 EVRM voortvloeit uit hun eigen nalatig optreden.

Het enig middel is derhalve niet gegrond voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), betekend op 25 januari 2012.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA